

เมาค้าง

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๙

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “ปัญญาอบรมสมาธิหรือไม่”

กราบนมัสการหลวงพ่อก่อน ผมรบกวนขอเมตตาจากหลวงพ่อก่อนให้คำแนะนำเรื่องการปฏิบัติของผมด้วยครับ แต่จะขอเริ่มจากการปฏิบัติก่อนหน้านี้นะ

ก่อนหน้านี้นี้ผมไม่เคยได้อ่านการปฏิบัติของครูบาอาจารย์เท่าไร ผมก็ปฏิบัติแบบที่ได้ยินกัน ผมปฏิบัติโดยการนั่งกำหนดลมหายใจเข้าพุท หายใจออกโธ ซึ่งพอนั่งไปได้สัก ๒๐ นาทีจะเริ่มสงบ จนใจไม่คิดอะไรแล้วก็จะเปลี่ยนเป็นพุทโธ ธัมโม สังโฆ พอเปลี่ยนได้สักแป๊บเดียวก็จะเริ่มเกิดอาการทางร่างกาย มีติเปลี่ยนไป ตัวยาวขึ้น แล้วจากนั้นผมก็เร่งคำว่า “พุทโธ ธัมโม สังโฆ” แบบรัวๆ เลย จนกระทั่งเริ่มมีอาการตัวตุนหายไป ลำตัวลีบลงเหลือเท่าเส้นด้าย จนกระทั่งไม่รู้สึกลำตัวทั้งหมด (แต่ลมหายใจยังไม่หาย ความรู้สึกเจ็บที่ขายังไม่หายครับ)

คำถามที่ ๑. การเปลี่ยนจากลมหายใจบวกคำบริกรรมยาวๆ มาเป็นคำบริกรรมรัวๆ ทั้งๆ ที่ยังไม่สงบอยู่ ถือว่าเป็นปัญญาอบรมสมาธิหรือเปล่าครับ หรือเป็นแค่ปัญญาภิเลสฟุ้งซ่าน ก่อกวนสมาธิที่อยากให้เกิดผลกับทางร่างกายครับ

และช่วงหลังๆ ผมได้มานั่งอ่านการภาวนาของครูบาอาจารย์หลายๆ ท่าน อย่างของหลวงตาที่เน้นพุทโธ ไม่เน้นลมหายใจ ผมก็เปลี่ยนมาเป็นพุทโธอย่างเดียวเลย พอไปอ่านของพระอริยวงศ์หนึ่งที่เน้นเรื่องลมหายใจ ผมก็เปลี่ยนมาทั้งคำบริกรรมแล้วเน้นลมหายใจอย่างเดียวเลย ทำไปทำมามันไม่เกิดผลเหมือนอย่างที่เคยเลย แค่สงบแบบไม่มีความคิดอื่นเข้ามา แต่ผลทางร่างกายไม่มี คราวนี้ผมก็กลับมาใช้วิธีเดิมที่เคยทำ คือเริ่มด้วยลมหายใจออกพุท เข้าโธ แล้วพอนั่งก็ค่อยเปลี่ยนมาเป็นพุทโธ ธัมโม สังโฆรัวๆ แต่ผลก็ไม่เกิดเหมือนเดิมแล้ว

คำถามที่ ๒. ทั้งๆ ที่ตอนนั่ง ผมก็ไม่ได้มีความคิดอะไร เน้นแต่วิธีที่เลือกอย่างมุ่งมั่น แต่จริงๆ แล้วจิตใจผมฟุ้งซ่านกับการอ่านวิธีการปฏิบัติหลายๆ วิธี แล้วใจมันเลยฟุ้งซ่านโลเลอยู่ลึกๆ หรือเปล่าครับ (เรียกว่าเปลี่ยนวิธีไป เลยเขวไปเลยหรือเปล่าครับ) รบกวนหลวงพ่อก่อนให้คำแนะนำช่วยพิจารณาหรือตอบบ้าง

ตอบ : นี่เขาพูดอย่างนั้นเลยนะ “หรือตอบบ้างแรงๆ เลย”

ไอ้คำว่า “ให้ตบป้องหู อยากให้วิจจวิจารณ์” เพราะทุกคนปฏิบัติแล้วก็อยากจะจิตสงบไป อยากจะได้สัมผัสธรรม เราฟังครูบาอาจารย์พูดมาเยอะ แล้วเราก็อยากได้สัมผัสบ้าง แต่ถ้าได้สัมผัสบ้าง แต่คำว่า “สัมผัสบ้าง” เขาได้สัมผัสมาบ้างแล้ว อย่างเช่นที่คำถามเขา เวลาที่เขาพูด โศกของเขา พุทโธ ธัมโม สังโฆของเขา เพราะเขาว่า “ผมไม่เคยได้อ่านหนังสือเลย ผมปฏิบัติแบบที่ได้ยินๆ กันมา แล้วพอพุทโธรัวๆ ไปแล้วมันเกิดอาการง โกรธอาการ เกิดที่ว่าตัวตนหายไป ลำตัวลีบลงเหลือเหมือนเส้นด้าย จนกระทั่งไม่รู้สึกตัวเลย” นี่เวลาเขาพูด เขาพูดอย่างนี้

ทุกคนก็คิดเลยว่ามันจะเป็นไปได้อย่างไร ถ้าลีบเหมือนเส้นด้าย คนก็ต้องตาย ไอ้เนี่ยเวลาเราคิดแบบวิทยาศาสตร์ไง แต่ถ้าพูดถึงนักปฏิบัติเนี่ย พอเขาพูดมาอย่างนี้เรารู้ มันเป็นความรู้สึก เวลาความรู้สึกว่าตัวเราลีบ ตัวเรายาว บางทีคนที่ตกที่สูงมันจะวิดิๆ ไปอย่างนั้นนะ แล้วไม่จับสึกที่ วิดิอยู่อย่างนั้นนะ

ไอ้เนี่ยลำตัว ความรู้สึกมันเป็น ความรู้สึกมันเป็น แต่ร่างกายปกติเนี่ย แต่อันนั้นมันเป็น เพราะอะไร มันเป็นเพราะ “ผมไม่เคยอ่านเลย ผมไม่เคยศึกษาใดๆ มาเลย ผมปฏิบัติของผม โดยที่ผมได้ยินเขาทำกัน ผมก็ทำตาม”

เพราะมันไม่มีข้อมูลไง มันทำโดยปัจจุบันไง มันไม่มีสัญญา ไม่มีสิ่งต่างๆ แล้วพอมันเกิดขึ้น เราปฏิบัติโดยที่ไม่รู้สิ่งใดเลย แล้วปฏิบัติไปแบบไม่รู้ แต่มันรู้ขึ้นมา พอรู้ขึ้นมา อยากจะได้ พออยากได้ ทีนี้กลับมาแล้ว กลับมาอ่านประวัติหลวงตา อ่านวิธีการของหลวงตา อ่านวิธีการของพระองค์นั้นพระองค์นี้ แล้วทีนี้มันจะมาปฏิบัติ ไม่ได้อย่างนี้สึกที่

เวลาปฏิบัติโดยไม่รู้เนี่ยมันเป็น เป็นเพราะอะไร เพราะมันไม่มี เหมือนกับมันไม่มีรูปแบบ มันจะเกิดอะไรขึ้นเราก้ไม่รู้ มันจะเกิดอะไรขึ้นเราไม่รู้ แล้วมันก็เกิดขึ้นสิ่งที่มันไปรับรู้มันนะ ทีนี้พอไปรับรู้ขึ้นมาแล้วมันเป็นอย่างนั้น เราอยากจะให้มันดีขึ้นไปกว่านี้หรืออยากให้มันถูกต้องดีงาม เราก้กลับมาเลย กลับมาศึกษา ศึกษามากเลย ศึกษาทางวิธีการของหลายๆ ครูบาอาจารย์เลย แล้วบอกว่ามันไม่ได้อีกเลย มันไม่ได้อีกเลย ไอ้อย่างนี้ แล้วเขาถามว่า “อย่างนี้เป็นเพราะผมลั้งเลหรือเปล่า ผมสงสัยหรือเปล่า”

ไอ้อย่างนี้มันยิ่งกว่าสงสัย ไอ้คนที่สงสัยก็สงสัยโดยปกติใช่ไหม ไอ้คนที่สงสัย คนที่ลั้งเลสงสัยเป็นนิรณธรรม นิรณธรรมมันปิดกั้นจิตที่สงบไป

จิตของเรา ถ้าเราทำของเรา ทางการแพทย์หรือนักวิทยาศาสตร์เขาทำสิ่งใดทางวิชาการ เขาสมบูรณ์แล้ว เขาทำตามนั้นเลย ทำตามนั้นเลย ทดลองทางวิทยาศาสตร์ในห้องแล็บ ส่วนผสมของเคมีต่างๆ ผสมเลย มันจะออกมาเป็นอย่างนั้นๆ เลย

นักปฏิบัติที่มีความชำนาญกำหนดพุทธโธเลย ตั้งสติเลย ถ้าสติมันทันนะ พุทธโธนี่ เพราะมันต้องเป็นแบบที่ทางวิทยาศาสตร์เขาพิสูจน์นั่นแหละ ทางวิทยาศาสตร์ผสมเคมีสิ่งใด สิ่งทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์ออกมาแล้วมันต้องให้ค่าอย่างนั้นๆ ถูกต้อง

พุทธโธ ธัมโม สังโฆ ลมหายใจเข้านี่ก็พุทธ ลมหายใจออกนี่ก็โธ ถ้าถึงที่สุดแล้วมันต้องเป็นขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ แน่นอน ถ้าผู้ชำนาญนะ

ถ้าเป็นนักวิทยาศาสตร์ นักวิทยาศาสตร์ทางวิชาการเขาสมบูรณ์แล้วใช่ไหม เขาก็ทดลองโดยทางความรู้ของเขา ทีนี้เวลาปฏิบัติขึ้นมามันมีกิเลส มันมีความอยากได้ มีความสงสัย มีความวิตกกังวล มีอำนาจวาสนา มีคนทำมาหากินทำมาน้อย ตัวนี้ทำให้รวนหมดเลย

แต่ถ้าโดยข้อเท็จจริงนะ ถ้าเขาทำได้ เราต้องทำได้ ในธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ด้วยความถูกต้องตั้งมานะ อย่างน้อย ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี ต้องได้พระอนาคามีเด็ดขาด

ไฉนนี่พระเราปฏิบัติอยู่ ๔-๕ แสนองค์ เหลือมาสักองค์หนึ่งไหม ไม่เหลือเลย ไม่เหลือเลย แต่ถ้าเหลือ เหลือกรรมฐาน เหลือวงพระปฏิบัติครูบาอาจารย์เรา

เพราะเวลาครูบาอาจารย์ ใครจะศึกษามีความรู้มากน้อยขนาดไหนไปหาหลวงปู่มัน หลวงปู่มัน คูสิ พุดถึงมหาปิ่น น้องหลวงปู่สิงห์ ๕ ประโยค ครูบาอาจารย์ที่จันทน์ คูสิ เวลาหลวงตา ๓ ประโยค แล้วเวลาหลวงตาท่านพุดถึงมหาเขียน ๙ ประโยค

ถ้ารู้สิ่งใดแล้วให้วางไว้ก่อน หลวงตาท่านไปฟังมหาเขียน ท่านเรียนมาด้วยกัน รุ่นเดียวกัน ท่านพุดเอง ลูกศิษย์เป็นกลุ่มเดียวกัน เวลาเขาจะไปทอดกฐินมหาเขียนที่กาฬสินธุ์นะ ท่านก็นิมนต์หลวงตาไปด้วย ไปถึงแล้วมหาเขียนท่านเทศน์ ท่านบอกเลย ตอนที่ท่านปฏิบัติอยู่ที่เทศน์นี่ฟังรู้เลย นี่ปริยัติ ปริยัติเขาเทศน์ออกมาทางวิชาการนี่รู้ ไฉนที่ปฏิบัติมาไม่รู้

แล้วสุดท้ายแล้วท่านเป็นเพื่อนกัน ท่านก็ส่งอาจารย์บุญมี ลูกศิษย์ท่าน เป็นเพื่อนเรานี่แหละ ไปอยู่บ้านตาต ท่านส่งลูกศิษย์ของท่านเข้าบ้านตาต แล้วท่านติดต่อกัน แล้วอาจารย์บุญมีท่านก็เอาเทปของหลวงตาไปให้ฟัง ฟังทั้งวันทั้งคืนเลย แล้วฟังทั้งวันทั้งคืน คูสิ เวลาอาจารย์สิงห์ทองเดินจงกรม ๗ วัน ๗ คืนนะ

มหาเขียนท่านเดินจงกรม ขนาดป่วย ท่านยังมีราว ทำราวไว้ที่กุฏิด้วย ทำราวไว้ข้างล่างด้วย เจ็บป่วยเป็นเรื่องของร่างกาย แต่ท่านชวนชวายเป็นท่าน ท่านพิจารณาของท่าน นี่เวลาเรียนมาแล้ว เวลาจะปฏิบัติมันต้องวางตรงนั้นหมดนะ

ถึงบอกว่า ที่ว่าถ้ามันจะมีเหลืออยู่บ้างก็เหลือในวงกรรมฐานเรา ถ้าในวงกรรมฐาน เพราะครูบาอาจารย์ท่านสับท่านยำของท่าน หลวงปู่มันท่านสับท่านยำของท่านให้มันเป็นจริงขึ้นมา ถ้าเป็นจริงขึ้นมามันก็เป็นความจริง

นี่ไง มันเป็นวิทยาศาสตร์ ถ้าพุทโธๆ เหมือนเขาทดสอบทางวิทยาศาสตร์ในห้องแล็บเลย ที่นี้ถ้ามันปฏิบัติ เหมือนทดสอบในห้องแล็บ ที่นี้เราพุทโธจริงๆ หรือเปล่า เราทำได้จริงหรือเปล่า เราตั้งใจได้จริงหรือเปล่า ถ้าทำได้จริงต้องเป็นแบบนั้น ต้องเป็นแบบนั้นแน่นอน แต่เราทำไม่ได้นะสิ เราทำไม่ได้

พอเริ่มถึงคำถาม คำถามบอก เริ่มต้นปฏิบัติโดยที่ว่าปฏิบัติเอง มันเป็นแบบนี้ แต่พอมาปฏิบัติแล้ว มันเป็นเพราะอะไรมันถึงไม่ได้ไง เพราะเป็นการล่งเลงสงสัยหรือไม่ เพราะเรางงๆ หรือไม่

เราจะบอกว่า เวลาปกติเหมือนคนกินเหล้า คนกินเหล้าแล้วก็เมานะ เม้า แล้วพอมากินเหล้าเม้าแล้ว พอมันเลิกแล้ว รุ่งขึ้นมันเม้าค่าง มันเม้าค่างนะ มันต้องถอน มันเม้า ใ้มันเม้า ค่างไง

โดยปกติเรามีกิเลสใจ กิเลสของเรามันทำให้ล่งเลงสงสัย อยากได้ อยากดี อยากเป็น แล้วก็จินตนาการไปเรื่อย เพราะอะไร เพราะอำนาจวาสนาของคน

ถ้าคนมีอำนาจวาสนา มีความสัจย์ ไม่หวังถึงผลเลย ปฏิบัติเอาแต่เหตุ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ถ้าเราสร้างเหตุของเรา เราตั้งเหตุของเราให้ดี ทำอยู่อย่างนี้ ถ้ามันไม่ได้ผล ช่างหัวมัน

คุณสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโกหก หลวงตาท่านพูดประจำ ท่านบอกว่า “ให้ปฏิบัติไป ถ้าปฏิบัติแล้ว ถ้าปฏิบัติไม่ได้ตามจริงนะ จะพาไปประท้วงพระพุทธเจ้าว่า พระพุทธเจ้าโกหก”

พระพุทธเจ้าสอนไว้ พระพุทธเจ้าทำไว้ มันเป็นความจริง ๒,๐๐๐ กว่าปี เรายังกราบยังไหว้กันอยู่ เรายังเชื่อถือศรัทธาอยู่ มันไม่จริงหรือ ถ้ามันไม่จริง มันอยู่มาได้ยังไง แล้วต่อไปศาสนาต่อไปพระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสรู้ข้างหน้า มันจะอยู่ได้อย่างไรถ้ามันไม่มีความจริง

มันมีความจริงสิ ในสมัยปัจจุบันนี้ ความจริงเกิดจากหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นก่อน แล้วหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านก็ฝึกครูบาอาจารย์มา แล้วครูบาอาจารย์ท่านมันทดสอบกันได้ เวลา**ธมฺมสภาจฺจฺฉา** คุณสิ เวลาหลวงตาท่านสงสัยในหลวงปู่แหวน ท่านก็ไปคุยกับหลวงปู่แหวนจบ หลวงปู่แหวนบอกเลย “มหาสงฆ์สิ่งใด สงฆ์สิ่งใด ค้านมา”

คือพระอรหันต์นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก ไม่มีกำมือในเรา แบนหมด
ธรรมะนี้สะอาดบริสุทธิ์ เปิดเผย

แล้วเวลามีความสงสัยก็ขึ้นไปถามหลวงปู่แหวน หลวงปู่แหวนท่านแจกหมดเลย เปิด
หมดเลย “มามีอะไร ค้านมา”

หลวงตาบอกว่า กราบนะ กราบแล้วกราบอีก “เกล้ากระผมขอฟังธรรมแบบนี้ เกล้า
กระผม” เปิดเผยเหมือนกัน สิ่งที่สะอาดบริสุทธิ์มันเปิดเผย ไม่มีลับลมคมใน

นี่ไง พูดถึงว่า ดูลิ เวลาหลวงตาท่านไปคุยกับหลวงปู่แหวน ไปคุยกับหลวงปู่ขาว ไปคุย
กับครูบาอาจารย์ ไปคุยเพื่ออะไรละ ไปคุยกับหลวงปู่ชอบ ไปคุยเพื่อท่านจะเขียนประวัติหลวงปู่
มัน ท่านจะเขียนประวัติหลวงปู่มัน แล้วสิ่งที่ได้ส่งต่อๆ กันมามันสะอาดบริสุทธิ์จริงหรือไม่

ขนาดที่ว่าหลวงตาท่านเขียนประวัติหลวงปู่มันใช้ใหม่ เรื่องถ้าสาริกา แล้วท่านก็มา
ตรวจสถานที่ ท่านไปเห็น ใ้โฮ! เพราะหลวงปู่มันบอก อู้อู้อู! ต้นไม้ ๓ คน ๔ คนโอบ อู้อู้อู! สัตว์ป่า
มันเยอะแยะ

แล้วเวลาท่านไปถึงถ้าสาริกา มันมีแต่ป่าเบญจพรรณไง ท่านวิตกในใจ นี่ท่านพูดเล่าให้
ฟัง “เอ๊ะ! อย่างนี้ก็เหมือนกับเราหลอกโลกนะสิ เพราะเราเขียนเรื่องไม่จริง เราพูดเรื่องไม่จริงได้
อย่างไร อย่างนี้เราก็กหลอกโลกนะสิ”

ฉะนั้น ท่านก็ชวนขวายเป็นๆ เขาก็ไปเอาชาวบ้านแถวนั้นมา ชาวบ้านแถวนั้นเขาเป็นเด็กที่
นั้นโตขึ้นมา เขาบอกเขาเป็นคนรับบาตรหลวงปู่มันเลย เด็กๆ สมัยหลวงปู่มันอยู่ที่นั่น เขาอายุ
๗-๘ ขวบ เขาเคยรับบาตรหลวงปู่มัน เคยดูแลหลวงปู่มัน แล้วเขาบอกว่า “ที่ว่าหลวงปู่มันบอก
ว่าเมื่อก่อนป่ามันทึบมากอย่างนี้ จริงไหม”

“จริงครับ เมื่อก่อน ใ้โฮ! ป่ามันใหญ่มาก แล้วมันก็โดนฝรั่งตัดไปแล้วรอบหนึ่ง แล้วพอ
ป่ามันพัฒนาขึ้นมาแล้ว มันก็โดนญี่ปุ่นมาตัดไปอีกรอบหนึ่ง ป่ามันโดนตัดไปแล้วสองรอบ แล้ว
ที่เหลือที่ถ้าสาริกาในปัจจุบันนี้”

ท่านบอกว่า “เออ! อย่างนี้เราไม่โกหกโลก”

เวลาท่านจะเขียนประวัติหลวงปู่มัน ท่านไปหาข้อมูลของท่านนะ ท่านจะเอาสัจจะเอา
ความจริงใจ ขณะที่ท่านเขียนเรื่องถ้าสาริกา หลวงปู่มันเล่าไว้ว่า อู้อู้อู! ป่ามันทึบ ดึงเต็มไปหมด
ถึงมันคุยกัน นกมันคุยกัน ที่ว่าท่านได้ภาษาสัตว์ที่นั่นนะ ท่านเข้าใจคำพูดของสัตว์

แล้วพอนำไปดูของท่าน “โอโฮ! อย่างนี้เราโกหกโลก” ก็เลยหาข้อมูล ข้อมูลก็ถูกต้อง อันนี้ก็เหมือนกัน เวลาท่านจะเขียนประวัติหลวงปู่มัน ท่านไปคุยกับครูบาอาจารย์ เพราะว่าท่านพูดเองว่าท่านอยู่กับหลวงปู่ในช่วงปลายชีวิตของหลวงปู่มัน ๗ ปี ๘ ปี แล้วช่วงก่อนหน้านั้น ท่านไม่ได้อยู่ ท่านก็หาผู้ที่อยู่ ที่ได้สัมผัส นี่เวลาท่านคุยกัน ธรรมะมันเปิดเผย ไม่มีกำมือเลย แบบหมด ถ้ามันเป็นความจริงอย่างนั้น

ฉะนั้น หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ยินยัน เป็นวิทยาศาสตร์ เพราะจิตมันอย่างนั้นนะ เพียงแต่ว่าที่ทำกันไม่ได้เพราะกิเลสหนา เวลาทำไม่ได้ อย่าไปโทษธรรมะนะ อย่าไปโทษครูบาอาจารย์ โทษเรา กิเลสหนา ทำไม่ได้ แล้วจะไปโทษใคร แต่ถ้าทำได้ เป็นอย่างนั้นเลย เป็นอย่างนั้นเลย เป็นอย่างนั้นจริงๆ

ฉะนั้น นี่พูดถึงบอกว่า เวลาชีวิตประจำวันของเรา สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตา ความแปรปรวน โลกนี้มันแปรปรวนของมันอยู่ตลอดเวลา สรรพสิ่งในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดคงที่ มันแปรปรวนของมันอยู่ตลอดเวลา แล้วเราก็อยู่ในโลกของความแปรปรวน แล้วกิเลสของเรามันก็แปรปรวนอยู่ในใจของเราอีกชั้นหนึ่ง ที่นี้ความแปรปรวนกับแปรปรวนที่มันอยู่ด้วยกันมันก็ทำให้เป็นการชินชาเป็นเรื่องปกติไป

นี่สงสัย มันก็เกิดความสงสัย เกิดความลังเลสงสัย มาอ่านประวัติของครูบาอาจารย์ขึ้นมา อ่านวิธีการปฏิบัติ เห็นใหม่ ธรรมดาเราก็สงสัยอยู่แล้ว พอไปอ่านมาอย่างนี้มันยิ่งทำให้สงสัยหนักขึ้นไปอีก มันจะเป็นจริงหรือ เพราะเราก็สงสัยใช่ไหม ต้องทดสอบๆ มันก็เลยเป็นการเมาค้างใจ

เขาบอก “ผมสงสัยหรือเปล่าครับ”

มันยิ่งกว่าสงสัยอีก สงสัยคือกินเหล้า กินเหล้าเมา แล้วนี่มันเมาค้าง คือว่ามันตกผลึกในใจ มันเลยยิ่งทำไปแล้วมันยิ่งงงเข้าไปใหญ่

ที่นี้พูดถึงคำว่า “งง” ฉะนั้น คำว่า “งง” อย่างที่เขาถาม คำถามของเขา สิ่งที่เขาทำมานะ “๑. เวลาที่ผมกำหนดพุทโธอย่างนี้มันใช่ปัญญาอบรมสมาธิหรือไม่”

ไม่ใช่ ปัญญาอบรมสมาธิ หมายความว่า เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เรามีความสงสัยอยู่มาก แล้วเราตรึกในธรรม ตรึกในธรรมคือตรึกในคำสอนนั้นแหละ พอตรึกในคำสอนขึ้นมา เรามีสติรู้เท่ากับความคิดเรา ถ้าเรามีสติ เราคิดอะไรก็ได้แล้วแต่ เราคิดอะไรก็ได้ เรามีสติ นั่นนะ สติตัวนั้นนะคือปัญญาอบรมสมาธิ เพราะสติมันจะทันความคิด

ปัญญาอบรมสมาธิคือสติปัญญาที่ทันความคิดของเรา เพราะปัญญาในพระพุทธศาสนา คือปัญญารอบรู้ในกองสังขาร กองสังขารคือความคิด ความปรุง ความแต่งใจ แล้วเรามี สติปัญญารอบรู้เท่าทันความคิด ความปรุง ความแต่งใจ นี่ปัญญาในพระพุทธศาสนา ปัญญา รอบรู้ในกองสังขาร

แต่ปัญญาของเราอยู่ในวิทยาศาสตร์ วิชาในศาสตร์ต่างๆ เรารู้ทางวิชาการนั้น แต่ปัญญาใน พระพุทธศาสนา รู้เท่าทันความคิด รอบรู้ในกองสังขาร สังขารคือความคิด ความปรุง ความแต่ง แล้วเรามีสติปัญญาเท่าทันความคิด ความปรุง ความแต่ง นี่ปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาอบรม สมาธิคือมีสติปัญญาเท่าทันความคิดของตน พอมีปัญญาเท่าทันความคิดของตน ด้วย สติปัญญาที่มันรู้แจ้ง มันจะปล่อย ปล่อยคือมันหยุดคิดนะ

ถ้าใครตามความคิดของตนแล้วถ้ามีปัญญารู้เท่า มันจะหยุด การหยุดคิดนี่คือสมาธิ แต่ มันหยุดได้แป๊บเดียว แล้วมันก็จะคิดอีก แล้วเราก็ตามต่อเรื่อยๆ ต่อไปถ้าชำนาญแล้ว ที่มันหยุด จะยาวขึ้นๆ มันคงขึ้น ดีขึ้น นี่คือปัญญาอบรมสมาธิ

ทีนี้เขาบอกว่า เขามีลมหายใจเข้านี้พุท หายใจออกนี้โกธ แล้วเขาวางแล้วเขามาพุ ทโธอย่างนี้ อย่างนี้มันใช่ปัญญาอบรมสมาธิหรือไม่

ไม่ใช่ พอเราหายใจเข้านี้พุท หายใจออกนี้โกธ เราก็รู้เท่าไป อันนี้มันเป็นอานาปานสติ กับพุทธานุสติ อานาปานสติคือกำหนดลมหายใจเข้าและลมหายใจออก รู้เท่า พุทโธฯ คือพุทธานุ สติ อานาปานสติกับพุทธานุสติ เรามารวมกันบวกรกัน แล้วเราก็ฝึกหัดของเราเพื่อจะภาวนาได้ พอภาวนาได้ เพราะอะไร เพราะความรู้ลึกเป็นนามธรรม เราจะเท่าทันความรู้ลึกของเรา ถ้าเรา เท่าทันความรู้ลึกของเรา มันเริ่มปล่อยวางๆ มันเริ่มดีขึ้นมา

ฉะนั้น คำถามของเขา นี่ข้อที่ ๑. ทีนี้พอบอกว่า เวลาเขามาอ่านถึงลมหายใจ มาอ่าน วิธีการปฏิบัติของหลวงตา กับของพระอื่กองค์หนึ่ง เรื่องลมหายใจกับเรื่องพุทโธ มันไม่มีผลกับ ร่างกาย

คำว่า “มีผลกับร่างกาย” สารเคมีอีกแหละ ทางวิทยาศาสตร์ นี่ตอบทางวิทยาศาสตร์เลย ทางวิทยาศาสตร์เวลานั้นทำปฏิริยาต่อกัน เวลาผสมเคมีมันแสดงปฏิริยาต่อกัน

ไฉนก็เหมือนกัน เวลาเราปฏิบัติ พุทโธฯ พุทโธ ธัมโม สังโฆ อานาปานสติ เวลาร่างกาย มันทำเคมีต่อกัน เคมีมันทำปฏิริยาต่อกัน คือจิตมันพอง เวลาจิตมันพองจนลูกขนพองอย่างนี้ จิต มันเบาอย่างนี้ ตัวมันเบา นี่เขาเรียกว่าปิติ

นี่เขาบอกว่า เวลาเขากำหนดพุทโธ เวลาศึกษาวิธีปฏิบัติของหลวงตา กับพระองค์หนึ่ง มันไม่มีผลกับที่ว่าตัวลึบ มันไม่มี แต่มันมีแต่ความสงบแบบนิ่งๆ แต่ไม่มีผลกับร่างกาย ถ้าการ

ไม่มีผลกับร่างกาย เขาเรียกปีติ เวลาจิตมันเกิดปีติ ทางวิทยาศาสตร์ก็เป็นทางวิทยาศาสตร์ แต่
นี่เป็นพุทธศาสตร์

พระพุทธเจ้าบอกไว้เลย เวลาบอกว่านิรณธรรมกัมมัสมภาติ คือความลึกลับสงสัย
ความฟุ้งซ่าน ความง่วงนอน พวกนี้มันจะกัมมัสมภาติ สมภาติจะเข้าไม่ได้เพราะไอ้พวกนี้มันจะ
ทำให้ฟุ้งซ่าน แล้วเวลาถ้าจิตมันสงบ ปฏิภาณที่จิตมันจะสงบขึ้นมามันจะเกิดปีติ เกิดปีติก็คือ
เกิดตัวกลมๆ ร่างกายนี้กลมหมดเลย บางที่มันจะว่างหมดเลย บางที่ตัวมันจะขนพองเลย บาง
ที่น้ำตาไหล นี่มันเกิดปีติ ไอ้นี้มีผลทางร่างกาย

แต่ถ้ามันมีผล ถ้าจะเห็นกายานุปัสสนาสติปัฏฐาน นั่นอีกเรื่องหนึ่งเลย อีกเรื่องหนึ่งเลย
กายานุปัสสนาสติปัฏฐานมันต้องจิตสงบแล้วไปเห็นกายพิจารณากาย แต่ถ้ามีผลทางกายอย่าง
นี้ มีผลทางกายเรียกว่าปีติ คือมันมีปฏิภาณ ความรู้สึกกับจิตมันมีปฏิภาณต่อกัน มีปฏิภาณ
ต่อกันมันจะเป็นอย่างนั้น นี่พูดถึงว่าถ้ามันเป็นปีตินะ เพราะเป็นคำถามไง นี่เป็นคำตอบ

ฉะนั้น เวลาเขาถามไปเรื่อยๆ จิตมันไม่มีอาการอย่างนั้น มันไม่มีผลปฏิภาณทางกาย
มันสงบเฉยๆ ขึ้นมา

สงบเฉยๆ ขึ้นมา ถ้าจิตมันสงบได้มันก็สงบไป ถ้ามันสงบแล้ว ถ้าพูดถึงนะ เป็นขณิกะ
เป็นอุจจาระ ถ้าสงบก็สงบเฉยๆ แต่ถ้าเป็นจิตที่มันคือมันคะนองสงบแล้วมันจะมีรับรู้ มีต่างๆ
ไอ้ที่ครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติเป็นท่านจะค่อยๆ บอก ค่อยๆ แก้ ค่อยๆ แก้ไป แก้เพื่ออะไร แก้
เพื่อให้จิตเราละเอียดเข้าไป

ไอ้ที่เหมือนว่าเราไปรู้ ที่รู้คือเป้าหมายใช่ไหม ที่เรารับทราบ แล้วเราจะผ่านไป ทำ
อย่างไร พอเราผ่านมา อู้ฮู! ปฏิบัติเก่ง ไอ้โฮ! จิตมันมหัศจรรย์ มันติดใจ มันติดแล้ว ที่นี้ไอ้เก่งๆ
นั่นนะ เอ็งต้องทำต่อไป ทำต่อไป กำหนดพุทธโศกอีก ให้มันละเอียดเข้าไปๆ มันจะผ่านพวกนี้
เข้าไปหมดนะ วิตก วิจารณ์ ปีติ สุข เอกัคคตารมณ

เอกัคคตารมณคือจิตตั้งมั่น จิตตั้งมั่น ความตั้งมั่นของมัน เดี่ยวมันก็คลอนแคลน คลอน
แคลนออกมาเป็นปกติ เรากำหนดเข้าไปใหม่ พุทโธเข้าไปใหม่ พุทโธเข้าไป จิตละเอียดเข้าไป
เข้าออกๆ จนมันชำนาญ พอมันชำนาญ เราเข้าออกโดยชำนาญ เหมือนคนชำนาญ ทำอะไรก็
ไอ้โฮ! คล่องไปหมดนะ คล่องก็เหมือนนักวิทยาศาสตร์ที่เป็นผู้ที่เป็นเจ้าของทฤษฎี ผู้ที่รู้คั้น เขา
ชำนาญมาก เขาอธิบายซบๆ เลย เพราะอะไร เพราะเขาทำจนชำนาญ

ไอ้ที่ก็เหมือนกัน เราก็ฝึกหัดจนชำนาญไป จากเริ่มต้นล้มลุกคลุกคลานทำอะไรไม่เป็น
แต่พอเป็นปี่ มันก็เป็นนักวิทยาศาสตร์แล้ว ชำนาญมาก พอชำนาญมาก จิตจะเสื่อมอย่างไร
ให้เสื่อมไป กูไม่เสื่อม

คนอื่นเสื่อมแล้วเสื่อมตายเลยนะ เวลาเสื่อมแล้วเอาขึ้นไม่ได้หรอก แต่ผู้ชำนาญนะ เอ็งจะเสื่อม เสื่อมไป มันเป็นวิธีการทั้งนั้น ไม่ใช่เรา เพราะตัวเรามีสติปัญญาพร้อม เราเท่าทันตลอด เท่าทันตลอด ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เหตุมันสมควร เหตุมันสมมูล ทุกอย่างดีหมดเลย มันจะเสื่อมไปไหน ทุกอย่างดีหมดเลย ร่างกายแข็งแรงหมด ทุกอย่างดีหมด มันจะป่วยไปได้อย่างไร ไม่ได้ นี่ไง ถ้าอย่างนี้บ๊อบมันตั้งมัน

ตั้งมัน ทีนี้ถ้ารำพึงไปเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม มันจะเห็นกาย การเห็นกาย กายานุปัสสนา มันจะเริ่มตั้งใช้วิปัสสนา จิตสงบแล้ว ถ้าจิตไม่สงบอย่างนี้ ไม่มีวิปัสสนา วิปัสสนึก มันนึกเอง นึกเอง จินตนาการเอง เป็นนักวิทยาศาสตร์โดยตัวตนแต่งตั้ง ไม่ใช่เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่สังคมรับรู้

จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ อริยสัจนี้เป็นความจริง ถ้าใครทำได้เป็นความจริง เป็นวิทยาศาสตร์หมด แต่วิทยาศาสตร์ พุทธศาสน์ มันชัดเจนกว่านั้น เพราะว่าเวลาทำถึงที่สุดแล้วมันรู้จำเพาะตน รู้จากภายใน แล้วมันจะเป็นความจริงอันนั้น

ฉะนั้น เขาบอกว่า “เวลากำหนดพุทฺธิ ลมหายใจแล้ว ที่มันค่อยเปลี่ยนไป ผลมันไม่เหมือนเดิมอีก”

ไม่เหมือน ผลไม่เหมือนเดิม ทุกคนที่ว่าผลจะเหมือนเดิมๆ คนได้สมาธิแล้วเหมือนเรียนจบ เรียนจบได้กระดาษมาใบหนึ่ง บอกเรียนจบแล้วมีความรู้ ทำอะไรไม่เป็นนะ ใ้่นี้ก็เหมือนกัน เป็นสมาธิ คลายออกมาจบแล้วนะ เคยทำสมาธิได้หนหนึ่ง แต่ปัจจุบันนี้ไม่ได้ เคยได้เมื่อที่เคยได้ ตอนนี้อยู่กับเราดูเลย ไม่อยู่กับเราหรอก มันเป็นอดีตไปแล้ว

ฉะนั้น เขาบอกว่ามันไม่เหมือนเดิมเลย

ไม่เหมือน ทำปัจจุบันนี้เร็วกว่าเดิมก็ได้ เสมอเดิมก็ได้ ดีกว่าเดิมก็ได้ นี่ถ้าจิตมันเป็นไปนะ มันปัจจุบันตลอด มันต้องเป็นปัจจุบันไง

ใ้สิ่งทีตกค้าง มันเมาค้างนะ จะว่างค้างก็ไม่ได้ เมาค้าง เมาค้าง ถ้าคนที่เมมาแล้วนอนเฉยๆ เมมาแล้วไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร ก็ยังพอทนนะ คนเมมาแล้วเที่ยวทำลายคนอื่นนะ เมแล้วเที่ยวหาเรื่องเขา นั่นเวลาคนเม เมเสร็จแล้วนะ เมค้างขึ้นมายังปวดหัว นอนแล้วหัวที่มดินเลย ใ้นั่นเมาค้าง ใ้่นีความสงสัยยังไม่ปฏิบัติก็เรื่องหนึ่ง ปฏิบัติมาแล้วเสร็จแล้ว เมในอารมณ์ของตน เมในกิเลสค้นหาความทะยานอยาก พอเลิกแล้วก็เมาค้างเลย “ทำไมเป็นอย่างนั้น” ใ้่นีเขาเรียกว่าเมาค้าง ธรรมเมมา ไม่ใช่ความจริง

“๒. ทั้งๆ ที่ตอนนั้น ผมก็ไม่ได้คิดอะไร เว้นแต่วิธีที่เลือกปฏิบัติมุ่งมั่น แต่จริงๆ แล้วจิตก็พุ่งชานกับวิธีการอ่านปฏิบัติมาหลายวิธี จิตมันเลยพุ่งชานโลเลอยู่สักๆ หรือเปล่าครับ”

ใช่ จิตมันเมื่อดำ ถ้ามันเมื่อดำแล้วเราก็ต้องค่อยๆ ถ้าจะวิธีแก่นะ ค่อยๆ กลับมาพุทโธใหม่ ค่อยๆ ปฏิบัติของเราใหม่ ทำของเราไป เราต้องพิสูจน์ใจ นี่ใจ คึกขามามากขนาดไหนเป็นปริยัติ แล้วปฏิบัติ การปฏิบัติจะวัดเลย วัดภูมิกันเลย วัดภูมิกันว่าเราจะจริงจังแค่ไหน เราจะทำได้มากน้อยแค่ไหน ถ้ามันทำได้แล้วนะ มันจะเป็นประโยชน์กับเรา

แล้วทำได้แล้วนะ ใครจะพูดอย่างไรเรื่องของเขา ดุสิต นรกสวรรค์มีหรือเปล่า มรรคผลมีหรือเปล่า ทุกคนถามทั้งนั้นนะ แล้วถ้ามี หลวงพ่อเอามาตั้งให้ดุสิต เอามาให้ดุสิต

เอามาให้ดุสิตพระพุทธเจ้าไง เปิดโลกไง เวลาพระพุทธเจ้าเปิดโลก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีวาสนาทำอย่างนั้น แต่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติมันต้องรู้แจ้ง ถ้าไม่รู้แจ้ง มันมีความสงสัย ถ้ารู้แจ้งก็รู้แจ้งในใจอันนั้นใจ นี่ปัจเจกตั้ง สันติปฏิญญาโก รู้จำเพาะตน แล้วเราจะล้วงออกมาให้คนอื่นได้เห็นได้ดู มันจะล้วงออกมาด้วยวิธีการใดละ

ถ้ามันจะล้วงออกมาให้ดูก็ล้วงด้วยการเทศนาว่าการ บันลือสีหนาทนี่ แล้วถ้าคนที่มีความอำนาจวาสนานะ เขาหลงใจมันก็ได้ประโยชน์กับเขา แต่ถ้ามันบันลือสีหนาทคือพูดไม่ได้จริง ไม่รู้จริงไม่เห็นจริง มันพูดด้วยความลั้งเลงสงสัย คนพูดก็ยังงงนะ คนพูดก็ยังไม่แน่ใจ ใ้คนฟังมันจะแน่ใจหรือวะ

หลวงตาท่านบอก “ให้เชื่อเถิด นรกสวรรค์มี” หลวงตาท่านพูดประจำ “ให้เชื่อเถิด นรกสวรรค์มี มรรคผลมี ทุกอย่างในใจเรียบบรรยาย” แล้วปฏิบัติมา เราก็ชวนชวายเป็น ถ้าใครปฏิบัติเท่าปฏิบัติท่าน ถ้าท่านมันก็เป็นอันเดียวกัน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธัมมจักขุ พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นพระโสดาบันเท่านั้นเองนะ ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังภูมิใจมาก “อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ” หมายถึงว่ามีพยานบุคคลที่ ๒ แล้ว

เมื่อก่อนพระพุทธเจ้าพูดอยู่องค์เดียว มีพระอัญญาโกณฑัญญะเป็นพยานบุคคลว่า บรรลุดุธรรม เป็นสงฆ์องค์แรกของโลก นี่มันเหมือนหมด นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันปฏิบัติไปแล้ว เวลาผู้ที่รู้จริงเห็นจริงยืนยันมา ถ้ายืนยันมาแล้ว เราทำให้ได้จริงตามนั้น แล้วพอทำแล้ว คนที่พยายามนะ จิตใจที่ต่ำกว่า เราพยายามชวนชวายเป็น พยายามปิ่น ปิ่นเหยียบหวักลุสขึ้นไปสู่ธรรม เวลาเราปิ่นปายอยู่นี่ ใ้คนที่อยู่ข้างบนท่านจะช่วยเรา แล้วใครจะช่วยละ

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านตั้งขึ้นๆ จิตใจที่สูงกว่าพยายามตั้งจิตใจที่ต่ำกว่า

ไอ้เราต่ำกว่าก็เถียงอยู่นั่นแหละ อดดีอดเก่ง อดรู้อดเห็น ตายอยู่นั่นแหละ ผู้ที่เขาู้ดีกว่า เขาพยายาม เสีย! เ็งปล่อย เ็งปล่อยทิวฉิวเ็งนะ เ็งปล่อยที่ว่าเ็งเก่งๆ นั่นแหละ เ็งปล่อยที่ว่า เ็งมีความสามารถนั่นแหละ แล้วเ็งใช้ปัญญาให้เป็นปัจจุบันนะ มันจะพัฒนาขึ้นมา พัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆ จนถึงที่สุด ไอ้โฮ!

อันนี้พูดถึงว่า “มันเป็นความฟุ้งซ่านอยู่ลึกๆ”

ไอ้ที่เราว่ามันเมาค้างเลยละ ถ้าเมาค้างแล้ววางไว้ชะ วางไว้ แล้วทำโดยเป็นปัจจุบัน คำว่า “ปัจจุบัน” ถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง แต่สติปัญญาสมบูรณ์ ถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง คือเราไม่คาดหวัง เราไม่คาดหวัง เราไม่ได้หวังผล แต่เราทำขึ้นมาด้วยความเป็นจริง

การหวังผลหรือการคาดหวัง “มารเอย เธอเกิดจากความดำริของเรา” การดำริ การตรึกตรอง มารทั้งนั้นแหละ ถ้ามารทั้งนั้น เราต้องทำทำไมละ

เราต้องทำตอนนี้ มันเป็นมรรคนะ เพราะเรายังมีกิเลสอยู่

ไอ้ที่ว่า “มารเอย เธอเกิดจากความดำริของเรา” เป็นการที่พระพุทธเจ้าเยาะเย้ยมาร อันนี้เราอ่านมาจากพระไตรปิฎก เวลาพระพุทธเจ้าเยาะเย้ยมารนะ “มารเอย เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้า” คือเจ้าจะมาที่เราไม่ได้อีกเลย ไอ้มารนะ นี่พระพุทธเจ้าเยาะมารเลยนะ

แล้วตอนนี้เราดำริไง ดำริ เรายังมีความคิด มีความวิตกกังวล ทั้งนั้นแหละ ถ้าเราทำของเรา เราทำโดยไม่คาดหวังสิ่งใด ไม่ให้กิเลส ไม่ให้มารมันแข่งหน้าแข่งหลังไป ให้มันชกจู๋ไปก่อนไป แล้วเราทำโดยปกติของเรา นี่วิธีแก้

เขาบอกว่า “หลวงพ่อ วิธีแก้เลย หลวงพ่อ ตบป้องหูเลย” เพราะอะไร

ถ้าคำพูดอย่างนี้แสดงว่าเขาเองเขาก็อยากได้อะไรดี เขาก็อยากได้คนที่แก้ไข เหมือนคนป่วยอยากเจอหมอดีๆ ที่รักษาเรา นี่ก็เหมือนกัน เราถึงบอกว่าเ็งเมาค้างอยู่ สงสัยหรือเปล่า สงสัยลึกๆ

เราจะบอกว่า คนมีกิเลสมันก็มีความคาดหวังไปทั้งนั้นแหละ ฉะนั้น เวลาเรามีการคาดหวังไป เราวางตรงนั้นแล้วเรากลับมาพุทโธดีกว่า กลับมาพุทโธ กลับมาใช้ปัญญาอบรมสมาธิ เราพยายามชวนชวายของเรา แล้วเวลาเราไปพบเห็นสิ่งใดประสบบ้างนี่คือ ประสบบารณ การประพฤติปฏิบัติมันจะมีประสบบารณ ประสบบารณ ถ้าไปเผชิญกับกิเลส กิเลสตัวดิบๆ นะ

หลวงตาทำนปฏิบัติใหม่ ๆ อดอาหารนะ ใ้โฮ! จนน้ำตาไหลนะ “ใ้โฮ! มึงเอาภูขนาดนี้ เชียวหรือ” คือทำให้เรางงนะ กิเลสของเราแท้ ๆ ทำให้เรามึนงไปหมดเลย แล้วมันมีดบาดด้าน จนนั่งร้องไห้ หลวงตาทำนพูดเอง “ปฏิบัติปีแรกนั่งร้องไห้เลย คู้ฮู! มึงเล่นภูขนาดนี้เชียวนะ” ท่านบอกว่ามันก็เกิดทิวฏฐิว่า “มึง ถ้าวันไหนภูเอามึงได้ ภูจะเอาเต็มทีเลย”

นี่ก็เหมือนกัน เวลาที่มันยังดิบ ๆ อยู่ กิเลสมันยังใหม่ ๆ อยู่นี่ เราไปไหนไม่ถูกเลยละ แต่ ถ้าเรายังมีความจริงจั่งอยู่นะ มีความจริงจั่ง เราปฏิบัติให้เป็นปัจจุบัน ปัจจุบันคือเสมอภาคกัน ไม่ให้ใครมาชักมานำ ไม่ให้ใครมาคาดหมาย ใ้การคาดหมายนั้นนะตายหมดนะ กิเลสซ้อน กิเลส ตัณหาซ้อนตัณหา มันกำลังสอง กำลังสาม กิเลสนะ

ขนาดไม่ต้อง เสมอกันเรายังสู้มันไม่ไหวเลย แล้วนี่มันเพิ่มกำลังสอง กำลังสาม แล้วไปสู้ กับมัน ตายนะสิ ฉะนั้น ให้เป็นปัจจุบันนี้ ปัจจุบันแล้วค่อย ๆ ฝึกกับมัน นี่พูดถึงว่าให้หลวงพ่อกั๊ นะ จบ

ถาม : เรื่อง “ผมมีคำถามสองข้อครับ เกี่ยวกับการชดใช้กรรมและเส้นทางชีวิต”

๑. ผมเพิ่งโดนแฟนทิ้งมาครับ เนื่องจากอยู่ไกลกัน แล้วเขามีคนใหม่ ทำให้ช่วงแรก ๆ เจ็บปวดและทุกข์มาก ถึงขั้นกินไม่ได้ นอนไม่หลับ ต้องไปปรึกษาจิตแพทย์ ขอยานอนหลับมา กินเลยครับ เป็นหนักมาก มันเหมือนโดนหักหลังจากคนที่เราไว้ใจที่สุด แต่ตอนนี้ผมดีขึ้นจน ปกติแล้วครับ ซึ่งผมอยากถามหลวงพ่อกั๊ว่า สิ่งที่ผมเจอเป็นกรรมเก่าของผมที่เคยได้ทำแบบนี้กับ คนอื่นหรือเปล่า แล้วผมต้องชดใช้กรรมนี้อีกไหมครับ มันหมดแล้วหรือยังครับ

๒. ขณะนี้ผมเป็นนักศึกษาปริญญาโท เรียนอยู่คณะแพทยศิริราชครับ (ไม่ใช่หมอครับ) ปีหน้าผมจะเรียนจบแล้ว แล้วผมมีเป้าหมายที่จะกลับไปเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยใกล้บ้าน (จันทบุรี) อยากทราบว่า ผมจะได้เป็นสิ่งที่ผมตั้งใจไว้ไหมครับ แล้วถ้าไม่ได้ ผมจะได้ทำงานที่ ไหนครับ ใกล้หรือไกลจากบ้านครับ

ตอบ : ใ้โฮ! อันนี้เราต้องไปเป็นหมอดู เราจะตั้งสถาบันเป็นหมอดู

อันนี้เพียงแต่ว่าเวลาเราพูดถึงธรรมะ ๆ กัน ทีนี้เวลาคนสูงต่ำก็แล้วแต่ จิตใจเขาทุกข์เขา ยากเขาก็คิดถึงพระ เขาก็เขียนมาไง ถ้าเขาเขียนมา เห็นไหม “ผมโดนแฟนทิ้งครับ แล้วอย่างนี้ เป็นกรรมเก่าหรือเปล่าครับ”

ไม่ใช่กรรมเก่าหรอก กรรมเดี๋ยวนี๊ ยังเจ็บอยู่ ยังไปหาหมอดูอยู่นี่ไง สด ๆ ร้อน ๆ เลือดยังไม่ ไหล เลือดยังไม่แห้งเลย มันจะเป็นกรรมเก่าตรงไหน กรรมใหม่นี้แหละ กรรมสด ๆ ร้อน ๆ นี่แหละ กรรมปัจจุบันนี้แหละ

ไอ้กรรมอย่างนี้มันมีมาก ฉะนั้น เพียงแต่ว่า นี่ดีมากนะ ดีมากที่ว่าพื้มาแล้วไง ถ้าไม่พื้ขึ้นมาซะ ทำให้ชีวิตเรา คนเรานะ ถ้าผิดหวังแล้วมันประชดชีวิตนะ ทำให้ชีวิตเราเสียหายไปเลย แต่ไม่ได้คิดถึงพ่อถึงแม่เลย พ่อแม่ส่งมาศึกษาส่งมาแล้วเรียน พ่อแม่ก็รอความหวังอยู่ ญาติพี่น้องก็รอความหวังอยู่ ไอ้เราคนเดียวพอไปเจ็บช้ำน้ำใจ ทำลายตัวเอง ไม่เห็นถึงคนรอบข้างเลย ทีนี้พื้มาแล้วไง

“มันเป็นกรรมเก่าหรือเปล่าครับ”

ไม่ ใหม่ๆ สดๆ ร้อนๆ สดๆ ร้อนๆ เลย

“มันต้องชดใช้กรรม มันเป็นกรรมเก่าหรือเปล่าครับ”

กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมนี้เป็นอจินไตยนะ กรรมเป็นอจินไตย กรรมมันมีซับซ้อนมาก แล้วไม่รู้ว่ามันจะให้ผลเราเมื่อใด

ฉะนั้นว่า อจินไตย ๔ พุทธวิสัย พุทธวิสัยคือความสามารถของพระพุทธเจ้า พุทธวิสัยเรื่องกรรม เรื่องฌาน เรื่องโลก เป็นอจินไตย คือมันจะเรียงให้แบบว่าชัดๆ อย่างนี้ มันซ้อนกันจนเอามาเรียงไม่ได้เพราะข้อมูลมันมากเกินไป ข้อมูลมันมากจนเราสามารถจะอธิบายให้เราเข้าใจได้ยาก แต่มันให้ผลแน่นอน นี่พูดถึงเรื่องของกรรม เพราะกรรมนี้เป็นอจินไตย

ฉะนั้น “สิ่งที่ทำมาๆ มันเป็นกรรมเก่าหรือเปล่าครับ”

มันต้องมีเวรมีกรรมต่อกัน คำว่า “เวรกรรมต่อกัน” นั้นมันเป็นเรื่องอดีต เห็นไหม อดีต ปัจจุบัน อนาคต ถ้าปัจจุบันดี พระพุทธเจ้าสอนตรองนี้ สอนให้สุดโต ถ้าเราอยากจะไปดี อยากจะไปสวรรค์ อยากจะไปอะไร ให้ปัจจุบันนี้สุดโต ถ้าปัจจุบันนี้มันทุกข์มันยาก เวลาไปมันจะไปไหนละ

ฉะนั้น เวลาโดนแฟนทิ้งมันเจ็บไหม เจ็บ ถ้าเจ็บ เจ็บก็เจ็บปัจจุบันนี้ ปัจจุบัน ถ้าเรามีสติปัญญา ธรรมะมันจะมารักษาเรา ธรรมะไง เพราะอะไร มันอนิจจังนะ เป็นแฟนเราจริงหรือ มันไม่ใช่แฟนเรา เขาถึงได้ทิ้งเราไป ถ้ามันอยู่กับเรา เออ! แฟนเราจริงๆ ถ้ามันใช่แฟนเราจริงๆ แต่เขาทิ้งเราไป เขาทิ้งเราไปมันก็ไม่ใช่ มันก็เป็นอนิจจังใจ ธรรมะมันรักษาได้ไง ถ้าเรามีธรรมะรักษา

ฉะนั้น ถ้าเรารักษาของเรา รักษาแล้วเรายังภูมิใจ ภูมิใจว่าเราเป็นชาวพุทธไง เรามีศีลธรรม ศีลธรรมรักษาหัวใจของเรา เราถึงคิดได้แบบนี้ คิดได้แบบนี้ว่า “มันหมดกรรมเก่าของผมหรือยังครับ มันจะเกิดอย่างนี้อีกหรือไม่”

มันอยู่ที่สติปัญญาของเราแล้ว อยู่ที่สติปัญญาของเรา อยู่ที่พฤติกรรมของเรา ถ้าเราเป็นคนดีนะ ทุกคนก็เห็นความดีของเราทั้งนั้นนะ แต่ถ้าเขาจะมีเวรมีกรรมต่อกัน เขาจะเห็นไปทางอื่นนั่นเรื่องของเขานั่นเรื่องของเขา

เพราะว่าการณีอย่างนี้ เวลาเป็นคู่เวรคู่กรรมนะ เวลาเจอครั้งแรก โอ้โฮ! มันช็อกไปเลยละ มันต้องผูกพันมาก แต่ถ้าผูกพันมากบ๊อบ เขาก็ต้องมีสามีภรรยาคนเดียวใช่ไหม พอพลาดจากคนนี้ไป ไปมีอีกคนหนึ่ง เพราะมันมี ภาษาเรานะ เพราะเวรกรรมเราเกิดมาไม่มีต้นไม่มีปลาย มันใช้ชีวิตมามากมันเลยเกี่ยวพันกันมามาก แต่มันมีเบอร์หนึ่ง เบอร์สอง

ถ้าเบอร์หนึ่ง ทางวิทยาศาสตร์ ทางจิตวิทยาเขาเรียกว่าโรคช็อก เจอทีเดียวแล้วช็อกเลยนะ ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนเลย เจอที โอ๊ะ! ตายเลย นั่นเบอร์หนึ่ง ถ้าเบอร์สอง เบอร์สาม นั่นอีกเรื่องหนึ่ง นี่เบอร์หนึ่ง

นี่เวรกรรม ที่บอกว่าเวลาสี่ล ๕ เราต้องเป็นคู่ครองกัน เราไม่ผิดคู่ครองของใคร เรื่องศีล เรื่องธรรม เพื่อจะให้อยู่ในศีลในธรรม หลวงตาท่านใช้คำว่า “ไฟในเตา” คือในเมื่อเรายังเป็นปุถุชนอยู่ มีความปรารถนาเรื่องธรรมชาติของจิต ธรรมชาติของความคิด เราก็ต้องให้อยู่ในศีลในธรรม ฉะนั้น ถ้าได้เบอร์หนึ่งก็ต้องเบอร์หนึ่งตลอดไป ถ้าได้เบอร์สองก็เบอร์สองตลอดไป พูดถึงภาษาเรา มันก็อยู่ที่ภพชาติ นี่พูดถึงว่า กรรมเก่ากรรมใหม่ นะ พูดไป พูดไปพูดมา คนพูดติดขัด ไปไม่ได้ ขยายเรื่องกรรมไป

“๒. ขณะที่ผมศึกษาอยู่ ถ้าผมจบแล้วผมอยากกลับไปทำงานที่บ้าน แล้วจะได้ทำงาน ไกลบ้านหรือไม่”

อันนี้มันอยู่ที่หน้าที่การงานไง เราก็ปรารถนาอย่างนั้น เราก็กลับไปทำงานที่บ้าน ถ้ากลับไปทำงานที่บ้าน เราก็ไปอยู่กับครอบครัว ถ้ามันไม่ได้ เราก็อยู่ของเราไป มันต้องอยู่ที่ความวิริยะอุตสาหะ อยู่ที่ความพยายามของเรา

ทางโลกเขาสอนถึงความพยายามใช่ไหม ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น นี่เราก็พยายามของเรา ถ้าไม่ได้ใกล้บ้าน เราก็อยู่แถวนั้นก่อนก็ได้ เรามีงานทำของเรา

พ่อแม่ปรารถนาตรงนี้ พ่อแม่นะ ปรารถนาให้ลูกมีความสุขเท่านั้นนะ พ่อแม่ไม่ต้องการปรารถนาอะไรเลย ถ้าลูกของเรามีความสุข ลูกของเราอยู่กับโลกได้นะ พ่อแม่ชื่นใจมากเลย พ่อแม่ไม่ต้องการทรัพย์สินจากลูกๆ นะ พ่อแม่ต้องการแค่ความรักถึงเท่านั้นนะ ถ้ากลับบ้าน กอดพ่อแม่ที่เดียวเท่านั้นนะ พ่อแม่ชื่นใจ กลับบ้านแล้วกอดพ่อแม่ ถ้ากลับบ้านไปอ้อนนะ คิดถึงแม่จังเลย โอ้โฮ! แม่ยิ้มแป้นเลย แค่นี้ แค่ว่ารักถึงนะ โอ้โฮ! พ่อแม่หวังตรงนี้นะ แล้วถ้าพูดถึงเรื่องเศรษฐกิจ เรื่องต่างๆ นั่นมันก็เป็นวิธีการอีกอันหนึ่ง

ฉะนั้น ถ้าพ่อแม่คิดอย่างนี้ อยากกลับบ้าน อยากไปอยู่กับพ่อกับแม่ อยู่กับครอบครัว
ทุกคนก็ปรารถนาอย่างนั้น สัตว์โลกคิดอย่างนั้นนะ แต่ในเมื่อเรื่องของโลกเขาต้องแสวงหา ต้อง
มีต่างๆ เขาก็ขวนขวายของเขา ความคิดคนมันแตกต่างกัน

ถ้าเราเป็นคนคิดที่ดี ความปรารถนาที่ดี เรามีคุณธรรมในใจ สุขอื่นใดเท่ากับจิต
สงบไม่มี รักษาหัวใจของเรา ดูแลหัวใจของเราให้มันชุ่มชื้น ที่นี่สำคัญที่สุด สิ่งอื่นนั้น
มันเป็นเรื่องของชีวิต สิ่งอื่นนั้นเป็นส่วนประกอบ สิ่งจริงๆ แล้ว ความสุขจริงๆ แท้ของ
เรา ความสุขจริงๆ แท้ๆ หาที่นี่

ธรรมะสอนที่นี่นะ ธรรมะสอนให้ประหยัดมัธยัสถ์ รู้คุณคน รู้คุณพ่อ รู้คุณแม่ รู้คุณที่นี่ มี
ความสุขที่นี่ ใต้เรือนั้นเป็นเรื่องปลีกย่อยมาทีหลัง เอวัง